

Stano Kosovel:

Žalostna jesenska pesem.

Listje na tleh leži,
veter v vrhéh ječi,
izza poljane se
megla kadi.

Tam za poljano pa
sladek je smeh doma;
blagor, oj blagor mu,
kdor ga ima!

cf. Popotnik
Jaz ga več ne poznam,
sredi ljudi sem sam,
sam s svojo dušo, pa čakam, kdaj polože
v črni me hram...

Stano Kosovel:

Spomin na Marijo.

Ljubila sva se. Bolj kot sestra in brat,
in bolj nego ptica zeleno pomlad,
bolj sva se iskala.

Hodila sva še po nedolžnih potéh,
po cvetnih stezäh, po nebeških vrtéh,
in duša je tkala

svoj prt o življenju in čarala vanj
vse tihe skrivnosti in moč svojih sanj,
ki ti si poleta jim dala.

A sredi noči in ljubezni in zvezd
na dušo mi pala je senca; bolest
te je obiskala:

ti legla si, in si zaprla oči,
odnesli so te, in odtlej več te ni
moja duša dozvala.

Odnesli so te štirje črni možje,
in niso te več mi vrnili; o kje,
povej, si ostala?

Da bi bil meter pomerniji - postal bi Kosovel fan